

အမျိုးသားနှင့်အမျိုးသမီးဆိုင်ရာမြန်မာစကားပုံဆိုရိုးများ

သန်းသန်းအေး*

စာတမ်းအကျဉ်း

ဤစာတမ်းသည် အမျိုးသားနှင့်အမျိုးသမီးတို့၏ သဘောသဘာဝဆိုင်ရာ မြန်မာစကားပုံ ဆိုရိုးများကို လူမှုဘာသာဗေဒရှုထောင့်မှ လေ့လာတင်ပြ ထားသော စာတမ်း ဖြစ်ပါသည်။ စကားပုံ၊ ဆိုရိုးများသည် မြန်မာ့လူ့ဘောင် နယ်ပယ်တွင် တွင်ကျယ်စွာ အသုံးပြုနေကြသည်။ ဤကဲ့သို့ အသုံးပြုရာတွင် အမျိုးသားနှင့် အမျိုးသမီးတို့၏ သဘောသဘာဝဖြင့် ခွဲခြားပြောဆိုနေသည့် စကားပုံ၊ ဆိုရိုးများကို လေ့လာတွေ့ရှိရပါသည်။ ထိုသို့ လေ့လာတွေ့ရှိချက်ကို အခြေခံပြီး ဘာသာဗေဒ၏ နယ်ပယ်တစ်ခုဖြစ်သော လူမှုဘာသာဗေဒ ရှုထောင့် မှနေ၍ လေ့လာတင်ပြထားခြင်း ဖြစ်ပါသည်။ ထို့ကြောင့် မြန်မာ့ လူ့ဘောင်တွင် ကျယ်ပြန့်နေသော စကားပုံဆိုရိုးများကို လေ့လာခြင်းဖြင့် မြန်မာဘာသာစကား၏ ဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်မှုကို လေ့လာသိရှိနိုင်မည်ဟု ယူဆ ပါသည်။

သော့ချက်စကားလုံးများ - စကားပုံ၊ ဆိုရိုး၊ ဘာသာဗေဒ၊ လူမှုဘာသာ ဗေဒ

နိဒါန်း

မြန်မာစကားပုံ၊ ဆိုရိုးများကို မြန်မာ့လူမှုနယ်ပယ်တွင် မိဘနှင့်သားသမီး၊ ဆရာနှင့်တပည့်၊ လင်နှင့်မယား စသည်တို့ကို လမ်းညွှန်ဆုံးမသောအခါ အသုံးပြုကြ ပါသည်။ မြန်မာဘာသာစကားတွင် တစ်ယောက်နှင့်တစ်ယောက် စကားပြောဆိုသည့် အခါ စကားပုံဆိုရိုးများဖြင့် ပြောဆိုလျှင် လိုရင်းကို ထိထိမိမိနှင့် ပြောဆိုနိုင် ပါသည်။ ထို့ပြင် စကားပုံဆိုရိုးများသည် လူမှုအဆင့်အတန်းမရွေး တွင်ကျယ်စွာ အသုံးပြုနေသည့် ဘာသာစကား ဖြစ်ပါသည်။ ထိုကဲ့သို့ လူမှုရေးနယ်ပယ်တွင် လူမှု အဆင့် အတန်းမရွေး အသုံးပြုနေသော စကားပုံဆိုရိုးများရှိ အမျိုးသားနှင့် အမျိုးသမီး တို့၏ သဘောသဘာဝနှင့် ပတ်သက်သော အကြောင်းအရာများကို လေ့လာ တင်ပြခြင်း ဖြစ်ပါသည်။

လေ့လာချက်တွင် အခန်း(၂)ခန်း ခွဲကာ လေ့လာတင်ပြထားပါသည်။ အခန်း (၁)သည် စကားပုံ၊ ဆိုရိုး၊ လူမှုဘာသာဗေဒနှင့် အမျိုးသားနှင့် အမျိုးသမီးတို့၏ ဝေါဟာရ အသုံးပြုသော ဘာသာစကားဟူ၍ ဖြစ်ပါသည်။ အခန်း(၂)တွင် အမျိုးသား

* ဒေါက်တာ၊ ကထိက၊ မြန်မာစာဌာန၊ ရန်ကုန်တက္ကသိုလ်

နှင့် အမျိုးသမီးဆိုင်ရာ စကားပုံ ဆိုရိုးများကို ကဏ္ဍ(၃)ခု ခွဲကာ တင်ပြပါမည်။ အမျိုးသားနှင့် အမျိုးသမီးတို့၏ ကိုယ်ကျင့်သိက္ခာကို ဖော်ညွှန်းသော စကားပုံ ဆိုရိုးများ၊ အမျိုးသားနှင့် အမျိုးသမီးတို့၏ အချစ်ရေးကို ဖော်ညွှန်းသော စကားပုံ ဆိုရိုးများ၊ အမျိုးသားနှင့် အမျိုးသမီးတို့၏ အိမ်ထောင်ရေးနှင့် သက်ဆိုင်သော စကားပုံ ဆိုရိုးများတို့ ဖြစ်ပါသည်။ ထိုသို့ လေ့လာခြင်းသည် မြန်မာဘာသာစကားရှိ စကားပုံ၊ ဆိုရိုးများ၏ အသုံးတွင်ကျယ်မှုကိုသာမက ဘာသာစကား၏ ဖွံ့ဖြိုး တိုးတက်မှုကိုလည်း ဖော်ဆောင်ပြသခြင်း ဖြစ်ပါသည်။

၁။ စကားပုံ၊ ဆိုရိုး

စကားပုံ၊ ဆိုရိုးများသည် ဘာသာစကားတိုင်းတွင် ရှိပါသည်။ မြန်မာဘာသာ စကားရှိ စကားပုံဆိုရိုးများသည် ရှေးသူဟောင်းတို့၏ အဆိုအမိန့်များ ဖြစ်ပါသည်။ ရှေးလူကြီးများသည် မိမိတို့ ကြုံတွေ့ခဲ့ကြသည်များကို ဥပမာပေး ပြောဆိုခြင်း၊ ပုံခိုင်း၍ ပြောဆိုခြင်းများ ပြုလုပ်ကြပါသည်။ ထို့ပြင် မြန်မာ့လူနေမှု ဓလေ့ထုံးစံ ယဉ်ကျေးမှုများ၏ ဆိုလိုရင်းအကြောင်းများကို ဖော်ပြပေးကြသည်။ ဤသို့ဖြင့် စကားပုံ၊ ဆိုရိုးဆိုသည့် မြန်မာဘာသာစကား ပေါ်ထွန်းလာပါသည်။ မြန်မာဘာသာ စကားတွင် စကားပုံဆိုရိုးနှင့် ပတ်သက်၍ ခရီးဆောင်မြန်မာအဘိဓာန်တွင် -

“စကားပုံ - /ဇဂပုန်/န - လူအများ ဆင်ခြင်မှတ်သားဖွယ် ဖြစ်အောင် စံပြုပုံခိုင်း ပြောဆိုလေ့ရှိသော ထိရောက်ကျစ်လျစ် သည့် စကား”^၁

ဟု ဖွင့်ဆိုထားပါသည်။

“ဆိုရိုးစကား- /ဆိုယိုးဇဂါး/ န - အစဉ်အလာ ပြောဆိုခဲ့ ကြသော မှတ်သားဖွယ်ရာ စကား”^၂ ဟု ဖွင့်ဆိုထားပါသည်။

ဟူ၍ ဖော်ပြထားပါသည်။ ရှင်မဟာရဋ္ဌသာရ၏ ကိုးခန်းပျို့တွင် -

“ဆိုသင့်ဆိုထိုက်၊ ဆိုလိုက်ဆိုလျော၊ ဆိုပြောဟောလည်း၊ သဘော ထိထိ၊ ဆိုရိုးမိလျက်”^၃

^၁ ခရီးဆောင်မြန်မာအဘိဓာန်၊ ၁၉၉၉၊ ၇၇။
^၂ ခရီးဆောင်မြန်မာအဘိဓာန်၊ ၁၉၉၉၊ ၁၀၃။
^၃ မဟာရဋ္ဌသာရ၊ ရှင်၊ (၁၃၂၇)၊ ပို ၂၇။

ဟု ဖော်ပြထားသည်။ ဆိုရိုးစကားများသည် စကားပြောရာတွင် လိုရင်း ရောက်အောင် ထိထိမိမိ ပညာပေး ပြောဆိုစေနိုင်ပါသည်။ ထို့ပြင် စကားစဉ်နှင့် ထိမိစွာ အသုံးပြု၍ ပြောဆိုတတ်ခြင်းသည် ပညာရှိဖြစ်သည်ဟု ရေးသားထားခြင်းကို ထောက်ရှု၍ အင်းဝခေတ်ကတည်းက “ဆိုရိုး” ဟူသော စကားကို ပြောဆိုသုံးစွဲနေပြီဟု ယူဆနိုင်ပါသည်။

စကားပုံများသည် ဥပမာပေး ခိုင်းနှိုင်း၍ တင်စားပြောဆိုသောစကား၊ ပုံပြင် သာဓကများဖြင့် ပုံခိုင်း၊ ပြောဆိုသောစကား ဖြစ်သည်။ ဆိုရိုးသည် အနက် အဓိပ္ပာယ်ကို တိုက်ရိုက်ဥပမာပေး ပြောဆိုသောစကား ဖြစ်သည်။ ထို့ကြောင့် စကားပုံ ဆိုရိုးသည် မြန်မာဘာသာစကား၏ အခြေခံဘာသာစကားများ ဖြစ်သည်သာမက ဘာသာစကား တိုးပွားမှုအတွက်လည်း အထောက်အကူ ဖြစ်စေပါသည်။

၁၁။ လူမှုဘာသာဗေဒ

ဘာသာစကားကို သိပ္ပံနည်းကျကျ လေ့လာသော ပညာရပ်သည် ဘာသာဗေဒ ဖြစ်ပါသည်။ လူမှုဘာသာဗေဒသည် ဘာသာဗေဒ၏ မျိုးခွဲတစ်ခု ဖြစ်ပါသည်။ လူမှုတွင် အသုံးပြုနေသည့် ဘာသာစကားအချို့ အသုံးပြုပုံကို ဘာသာဗေဒ ပညာရပ်ဖြင့် လေ့လာခြင်းလည်း ဖြစ်သည်။ လူမှုဘာသာဗေဒဟူသည်

“လူမှုဘာသာဗေဒတွင် ဘာသာစကားကို လေ့လာချဉ်းကပ်ရာ၌ လူအများစု၏ ဘာသာဗေဒဆိုင်ရာ လက္ခဏာ^၁၊ ဘာသာစကား အပေါ် ထားရှိသည့် လူမှုသဘောထား^၂၊ ဘာသာစကား၏ ကွဲပြားသည့် လုပ်ငန်းဆောင်တာအမျိုးမျိုး၊ ဘာသာစကားအသွင် ကွဲပြားမှု^၃နှင့် အဆင့်များ^၄၊ မည်သူက မည်သူ့ကို မည်သည့် နေရာတွင် မည်သို့ရည်ရွယ်ချက်ဖြင့် မည်သို့မည်ပုံ ပြောဆိုသည် ဟူသော အချက်များ၊ ဘာသာစကား၏ အသုံးစည်းမျဉ်းများ၊ လူမှုတာဝန်^၅၊ လူမှုအဆက်အစပ်^၆ အရ အသုံးဆီလျော်မှု ရှိမရှိ ဟူသော အချက်များ စသည်တို့အပေါ်တွင် အမြင်ရှုထောင့်သည်

^၁ Linguistic identity
^၂ social attitude
^၃ varieties
^၄ levels
^၅ social function
^၆ social context

ဘာသာစကား၏ ပုံမှန်ဖွဲ့စည်းမှုစနစ်သက်သက်မှ ဘာသာစကား၏ ဆက်သွယ်မှုဆိုင်ရာနှင့် လုပ်ငန်းတာဝန်ဆိုင်ရာ သွင်ပြင်လက္ခဏာများ အပေါ်သို့ ပြောင်းရွှေ့လာခဲ့သည်။”^၁

ဟူ၍ ဖွင့်ဆိုထားပါသည်။ ထို့ကြောင့် လူမှုဘာသာဗေဒသည် လူမှုနယ်ပယ်တွင် အသုံးပြုနေသည့် ဘာသာစကားကို အမျိုးအစားများခွဲ၍ လေ့လာခြင်း ဖြစ်ပါသည်။ အမျိုးသားနှင့်အမျိုးသမီး ဝေါဟာရ ကွဲပြားအသုံးပြုသည့် ဘာသာစကား လေ့လာမှုသည် လူမှုဘာသာဗေဒတွင် ပါရှိသည့် ပညာရပ်တစ်ခု ဖြစ်ပါသည်။ ထိုပညာရပ်ပေါ် မူတည်၍ မြန်မာဘာသာစကားရှိ စကားပုံ၊ ဆိုရိုးများ၏ လူမှုသဘောထားများကို လေ့လာထားခြင်း ဖြစ်သည်။

၁။၂။ အမျိုးသားနှင့်အမျိုးသမီး ဝေါဟာရ အသုံးပြုဘာသာစကား

လူမှုပုံစံများတွင် ယဉ်ကျေးမှု ဓလေ့ထုံးတမ်း သဘာဝများအရ အမျိုးသားနှင့် အမျိုးသမီး ခွဲခြားသတ်မှတ် အသုံးပြုသည့် ဘာသာစကားဟူ၍ ရှိပါသည်။ လောကတွင် သဘာဝတရားက ယောက်ျား၊ မိန်းမ၊ အထီး၊ အမ၊ ဖို၊ မ စသဖြင့် ခွဲခြားပေးထားပါသည်။ ထို့ပြင် ကိုယ်ခန္ဓာ ဖွဲ့စည်းတည်ဆောက်ပုံ ဇီဝဆိုင်ရာ^၂ ကွဲပြားမှုလည်း ဖြစ်သည်။ အမျိုးသားနှင့် အမျိုးသမီးဝေါဟာရ အသုံးပြု ဘာသာစကားနှင့် ပတ်သက်၍-

“အထီး၊ အမ သဘာဝကို လိင်^၃ဟုခေါ်သည်။ နာမ်၊ နာမ်စား တို့ကို ယောက်ျား၊ မိန်းမ၊ အထီး၊ အမ စသည်ဖြင့် ခွဲခြားခြင်းသည် လိင်သဘောဖြစ်သည်။”^၄

“ဘာသာစကား တစ်ခုအတွင်း ဖိုမ သဘာဝ လိင်ကွဲပြားမှုကို ခွဲခြားဖော်ပြသည့် စနစ်ကို သဘာဝလိင်စနစ်^၅ ဟု ခေါ်သည်။ ဂျာမန်၊ ပြင်သစ် စသည့် ဘာသာစကားများကဲ့သို့ သဒ္ဒါအရ ပုလ္လိင်^၆ ၊ နပုလ္လိင်^၇၊ ဣတ္ထိလိင်^၈ စသဖြင့် လိင်ခွဲခြားဖော်ပြသည့်

^၁ အောင်မြင့်ဦး၊ ဒေါက်တာ၊ (၂၀၀၃)၊ ၁၁။
^၂ biological
^၃ gender
^၄ မြန်မာသဒ္ဒါ၊ (၂၀၀၅)၊ ၂၉၈။
^၅ natural gender system
^၆ masculine
^၇ neuter

လိင်ခွဲခြားဖော်ပြသည့် စနစ်ကို သဒ္ဒါလိင်စနစ်^၂ ဟုခေါ်သည်။ ”^၃

ဟူ၍ ဖြစ်ပါသည်။

ထို့ကြောင့် လိင်သည် ယောက်ျား၊ မိန်းမ၊ အထီး၊ အမ၊ ဖို၊ မ စသည့် သဘာဝတရားကို ဖော်ပြခြင်း ဖြစ်သည်။ ထိုသဘာဝတရားကို ဘာသာစကားပုံစံ တစ်ခုအဖြစ် အသုံးပြု၍ ပြောဆိုလေ့ ရှိကြသည်။ မြန်မာစကားပုံ ဆိုရိုးတို့တွင်လည်း အမျိုးသားနှင့် အမျိုးသမီးဝေါဟာရကို အသုံးပြု၍ ဘာသာစကားဖြင့် လူမှု သဘောထားများကို ဖော်ပြအသုံးပြုသည်ကို တွေ့ရှိနိုင်ပါသည်။

၂။ အမျိုးသားနှင့်အမျိုးသမီးဆိုင်ရာ စကားပုံဆိုရိုးများ

လူမျိုးတိုင်းတွင် မိမိတို့ ဘာသာစကား ဖွံ့ဖြိုးစေရန်အတွက် စကားလုံး၊ ဝေါဟာရများ ချဲ့ထွင်၍ ပြောဆိုကြပါသည်။ ထိုသို့ ချဲ့ထွင်ပြောဆိုခြင်းတွင် စကားပုံ ဆိုရိုးများကိုလည်း အသုံးပြု ပြောဆိုကြသည်။ ဘာသာစကားသည် အသုံးပြုသူတို့၏ လူမှုအခြေအနေတစ်ခုကို ပြဆိုပါသည်။ လိချ်က “အသုံးပြုသူတို့၏ ဇာတိရပ်ရွာ လူမှုအဆင့်အတန်း၊ ပြောသည့်အကြောင်းအရာ၊ ဆက်သွယ်မှုပုံစံ၊ အသုံးပြုရာ နယ်ပယ် စသည့် လူမှုအခြေအနေ အမျိုးမျိုးကို သုံးနှုန်းပြောဆိုသည့် စကားများက သက်သေပြလေ့ ရှိသည်။”^၄ ဟု ဖော်ပြထားပါသည်။ ဘာသာစကားသည် အသုံးပြုရာ နယ်ပယ်၏ လူမှုအခြေအနေကို ပြဆိုပါသည်။ မြန်မာစကားပုံဆိုရိုးများ၏ ဘာသာ စကား အသုံးပြုမှုတွင် အမျိုးသားနှင့် အမျိုးသမီးဆိုင်ရာ ဝေါဟာရများသည်လည်း ဘာသာစကားမှတစ်ဆင့် လူမှုအခြေအနေတစ်ခု ပြဆိုခြင်းပင် ဖြစ်သည်။

၂။၁။ အမျိုးသားနှင့်အမျိုးသမီးတို့၏ ကိုယ်ကျင့်သိက္ခာကို ဖော်ညွှန်းသော စကားပုံဆိုရိုး

^၁ femine
^၂ grammatical gender system
^၃ အောင်မြင်ဦး၊ ဒေါက်တာ၊ (၂၀၁၃)၊ ၆၅။
^၄ Leech, 1974, 16.

မြန်မာ့ယဉ်ကျေးမှုနယ်ပယ်တွင် အမျိုးကောင်းသား၊ အမျိုးကောင်းသမီး တို့သည် မိဘများ၏ အုပ်ထိန်းမှုအောက်တွင် စည်းကမ်းရှိစွာ နေထိုင်လေ့ရှိသည်။ မိဘများသည် သားသမီးများကို လိမ္မာရေးခြားရှိစေရန်လည်း ငယ်စဉ်ကတည်းကပင် လမ်းညွှန်ပြသဆုံးမလေ့ ရှိကြပါသည်။ သားသမီးများ မည်သည့် အရွယ်ရောက်စေ ကာမူ မျက်စိအောက်က အပျောက်မခံ၊ ရင်အုပ်မကွာ ပြုစုစောင့်ရှောက်လေ့ရှိကြသည်။ ထို့ပြင် ညီအစ်ကို၊ မောင်နှမများကလည်း မိမိ၏ အပြောအဆို၊ အပြုအမူ၊ အနေ အထိုင် ကအစ ပတ်ဝန်းကျင်၏ မေးငေါ့ကဲ့ရဲ့ခြင်း မခံရအောင် ထိန်းကွပ် တည့်မတ် ပေးတတ်သည်။ ဤမိသားစု အသိုင်းအဝိုင်းက ပေါက်ဖွားခဲ့သော မိန်းကလေး၊ ယောက်ျားလေးများသည် ယဉ်ကျေးသိမ်မွေ့ပြီး ဣန္ဒြေသိက္ခာနှင့် ပြည့်စုံသော အမျိုးကောင်းသား၊ အမျိုးကောင်းသမီး ရတနာများ ဖြစ်လာနိုင်ပါသည်။

မြန်မာ့လူမှုနယ်ပယ်တွင် မိန်းကလေးများသည် ဣန္ဒြေသိက္ခာရှိသည် သာမက လှပကျော့ရှင်း ယဉ်ကျေးသူများ ဖြစ်ကြသည်။ မိန်းကလေးများသည် မိမိတို့၏ ရုပ်ရည်ရူပါကို တန်ဖိုးထားကြသူများ၊ ဂရုစိုက်ကြသူများ ဖြစ်ကြပါသည်။ ထို့ကြောင့် မိမိတို့၏ လှပမှုကို ခေါင်းမှ ခြေအထိ အလေးအနက်ထားသူများ ဖြစ်သည်။ ထိုအကြောင်းကို ရှေးလူကြီးများက စကားပုံဆိုရိုးများဖြင့် လိုရင်းထိမိစွာ ပြောဆိုကြ သည်။ မိန်းကလေးများသည် ဣန္ဒြေကို အထူးစောင့်ထိန်းကြပုံကို “မိန်းမတို့ ဣန္ဒြေ ရွှေပေးလို့မရ” ဟု ဣန္ဒြေသည် ရွှေထက် ပိုတန်ဖိုးရှိကြောင်း ပေါ်လွင်လာစေသည်။ မိန်းမတို့၏ ရူပါနှင့်ပတ်သက်၍ “ဣတ္ထိရူပခနံ”၊ “ဣတ္ထိယမူ၊ ရူပကောင်းလျက်၊ ဆံထုံးဖျက်”၊ “လှတစ်မျက်နှာ၊ ယဉ်တစ်ကိုယ်လုံး”၊ “မိန်းမကောင်းပန်းပန် တစ်ပွင့်တန်” ဟူ၍ မိန်းမတို့၏ ဥစ္စာသည် ရုပ်အဆင်းဖြစ်သည်။ အချို့အမျိုးသမီး တို့သည် ရုပ်ရည်လှပသော်လည်း လိုက်ဖက်သော ဆံထုံးမထုံးတတ်သဖြင့် အလှပျက် ကြရသည်။ အလှသည် မျက်နှာတစ်ကွက်၏ ပသာဒနှင့်သာဆိုင်၍ အယဉ်သည် ကိုယ်နေဟန် ပြေပြစ်အမျိုးကျနမှု၊ ဆင်ယင်ထုံးဖွဲ့မှုတို့နှင့် သက်ဆိုင်သည်။ ရုပ်ဆင်း အင်္ဂါနှင့် ပြည့်စုံသော အမျိုးသမီးသည် ပန်းတစ်ပွင့် ပန်ရုံမျှဖြင့် လှပတင့်တယ်မှု ရှိပါသည်။ ထို့အတူပင် မိန်းမကောင်းတို့မည်သည် တစ်ဦးတစ်ယောက်၏ အချစ်ပန်း ကိုသာ လက်ခံသင့်သည်။ မျက်နှာမများသင့်ပါ။ ထိုစကားပုံ ဆိုရိုးများသည် မိန်းမ တို့၏ ဂုဏ်သိက္ခာနှင့် ရုပ်ရည်ကို အခြေခံကာ လူမှုရေးတွင် အသုံးပြုနေသည့် ဘာသာစကား ဖြစ်သည်။

တစ်ဖန် ယောက်ျားကလေးများ၏ စွမ်းရည်နှင့် ဂုဏ်သိက္ခာကို ဖော်ပြသော စကားပုံ ဆိုရိုးများလည်း တွေ့ကြရသည်။ မြန်မာ့လူမှုနယ်ပယ်၌ ယောက်ျားလေးများ သည် မိမိတို့၏ စွမ်းရည်တို့နှင့် ယောက်ျားကောင်း၊ ယောက်ျားမြတ်ဖြစ်ကြောင်းကို

ဆိုရိုး စကားပုံများဖြင့် ဖော်ပြလေ့ ရှိကြပါသည်။ ထို့ပြင် ယောက်ျားလေးများသည် မိမိပတ်ဝန်းကျင်သာမက နိုင်ငံနှင့် အမျိုးကို စောင့်ရှောက်ရမည့်သူများလည်း ဖြစ်ပါသည်။ ထိုသို့ ယောက်ျားလေးများ၏ ဂုဏ်သိက္ခာနှင့် စွမ်းရည်ကို အသုံးပြု၍ ပြောဆိုသော စကားများမှာ -

“ယောက်ျားတံခွန်၊ လူရည်မွန်က၊ ကောင်းကင်တမ္ပတ်၊
ကြယ်ကိုဆွတ်လည်း၊ မလွတ်စတမ်း၊ ရမြဲလမ်း”

“ယောက်ျားတို့လုံ့လ သေကာမှလျော့”

“ယောက်ျားကောင်း မောင်းမတစ်ထောင်”

ဟု ယောက်ျားတို့၏ စွမ်းရည်နှင့် ဂုဏ်သိက္ခာကို ဖော်ပြသည့် စကားပုံ ဆိုရိုးများ ဖြစ်သည်။ လက်ရုံးရည် နှလုံးရည်နှင့်ပြည့်စုံသော ယောက်ျားသည် ကောင်းကင်က ကြယ်ကိုပင် ဆွတ်ခူးနိုင်သည်ဆိုသကဲ့သို့ ယောက်ျားကောင်းပီပီ ကြီးစားလျှင် အရာရာကို ရနိုင်သည်။ ယောက်ျားကောင်းတို့သည် ဇွဲ၊ လုံ့လ၊ ဝီရိယကို သေသည့်တိုင် မလျော့ရချေ။ ထို့ပြင် စည်းစိမ်ဥစ္စာ ရှာဖွေနိုင်စွမ်းသော ယောက်ျားကို မောင်းမ အခြွေအရံ များစွာက အားကိုးအားထားပြုနိုင်ကြောင်း ဖော်ပြထားခြင်း ဖြစ်သည်။

တစ်ဖန် ယောက်ျားနှင့် မိန်းမတို့၏ သဘောသဘာဝကို တွဲ၍ ဘာသာ စကားဖြင့် အသုံးပြု ပြောဆိုသော စကားပုံ ဆိုရိုးများလည်း ရှိပါသည်။

“ယောက်ျားတို့ဘုန်း လက်ရုံး၊ မိန်းမတို့ဘုန်း ဆံထုံး”

“ယောက်ျားဓားသွေး၊ မိန်းမသားမွေး”

“ယောက်ျားမှာလမ်း၊ မိန်းမမှာပန်း”

“ယောက်ျားပျင်း ကျောခင်း၊ မိန်းမပျင်း ခြေဆင်း”

ဟူ၍ ယောက်ျား၊ မိန်းမတို့၏ သဘောသဘာဝကို ဘာသာစကားတွင် အသုံးပြု ပြောဆိုသည့် စကားပုံ ဆိုရိုးများ ဖြစ်ပါသည်။ ထိုစကားများ၏ ဆိုလိုရင်းသည် ယောက်ျားတို့၏ ဘုန်းတန်ခိုးသည် လက်ရုံးပေါ်မှ တည်မှီနေသည့် မိန်းမတို့၏ ဘုန်းကျက်သရေသည် ဆံထုံးပေါ်မှာ တည်မှီသည်။ ထို့ပြင် ယောက်ျားများသည် တိုင်းပြည်ကာကွယ်ရေးအတွက် အဆင်သင့်ဖြစ်နေစေရန် ဓားကိုသွေးကြရမည်။ မိန်းမ များသည်လည်း တိုင်းပြည်ကာကွယ်ရေးအတွက် အာဇာနည် သူရဲကောင်းများကို မွေးကြရမည် ဖြစ်သည်။ ယောက်ျားကလေးများ စိတ်ကစားသည့်အရွယ်တွင် လမ်းထွက်တတ်ကြ၍ မိန်းမကလေးများ စိတ်ကစားသည့်အရွယ်တွင် ပန်းပန်ကာ

အလှပြင်တတ်ကြသည်။ ရှေးလူကြီးများက အရွယ်ရောက်ပြီး အလုပ်မလုပ်ဘဲ ပျင်းရိစွာ နေတတ်သည့် သဘောသဘာဝကိုလည်း ပျင်းရိသောယောက်ျားသည် ကျောခင်းနေလေ့ ရှိသည်။ ပျင်းရိသောမိန်းမသည် ခြေဆင်းနေလေ့ ရှိသည်ကို လူမှု နယ်ပယ်၌ စကားပုံ ဆိုရိုးများဖြင့် ဥပမာပေး ပြောလေ့ရှိပါသည်။

၂၂။ အမျိုးသားနှင့် အမျိုးသမီးတို့၏ အချစ်ရေးကို ဖော်ညွှန်းသော စကားပုံဆိုရိုး

အချစ်သည် မေတ္တာတရားကို အခြေခံပါသည်။ အချို့သူများသည် မေတ္တာကို အရေအတွက်ဖြင့် ဖော်ပြကြပါသည်။ မေတ္တာဟု ဆိုရာတွင် (၅၂၈)မေတ္တာနှင့် (၁၅၀၀) မေတ္တာဟူ၍ (၂)မျိုး ရှိပါသည်။ (၅၂၈)မေတ္တာသည် သားသမီးအချစ်၊ မောင်နှမအချစ် ဖြစ်သည်။ (၁၅၀၀)မေတ္တာသည် တစ်မိသားစုနှင့် တစ်မိသားစု နှောင်ဖွဲ့သော မေတ္တာ ဖြစ်ပါသည်။ ဤကဲ့သို့ မေတ္တာတရားကို ယောက်ျား၊ မိန်းမတို့၏ သဘောသဘာဝဖြင့် စကားပုံ ဆိုရိုးများတွင် ပြောဆိုကြပါသည်။

“မိန်းမမာယာ သဲကိုးဖျာ”

“မိန်းမတို့ ဖူးစာ သေခါမှကုန်”

“ဣတ္ထိဝင်္ကံ၊ နဒီဝင်္ကံ”

လူမှုနယ်ပယ်တွင် ယောက်ျားလေးများသည် မိန်းကလေးများ၏ သဘာဝကို သူတို့၏ ခံစားချက်ဖြင့် ပြောဆိုလေ့ ရှိသည်။ မိန်းမတို့၏မာယာသည် ဖျာကိုးချပ်စာ သဲပွင့် အရေအတွက်နှင့်အမျှ များပြားသည် ဖြစ်သည်။ မိန်းကလေးများသည်လည်း မိမိတို့အချစ်ရေးနှင့် ပတ်သက်၍ မိန်းမတို့သည် အသက်အရွယ်ပင် အိုသော်လည်း အိမ်ထောင်ကျရန် မျှော်လင့်ချက်ရှိနိုင်သေးသည်ကို ပြောဆိုကြသည်။ ယောက်ျားလေး များက မိန်းမတို့၏သဘာဝကို ဖော်ပြရာတွင် မိန်းမတို့၏သဘောသည် ကောက်ကွေ့ တတ်၏။ မြစ်သည် ကောက်ကွေ့တတ်၏။ မိန်းမတို့၏ သဘာဝကို မြစ်၏ ပုံသဏ္ဍာန်ဖြင့် ဥပမာပေး ပြောဆိုလေ့ ရှိကြသည်။

ထို့ပြင် ယောက်ျား၊ မိန်းမ ဝေါဟာရများဖြစ်သော ဘာသာစကားကို သုံး၍ ပြောဆိုသည့် စကားပုံ ဆိုရိုးများလည်း တွေ့ရသည်။ လူမှုနယ်ပယ်တွင် အမျိုးသား တစ်ဦးနှင့် အမျိုးသမီးတစ်ဦး တွေ့ဆုံပြီး လူငယ်သဘာဝ စိတ်ဝင်စားလျှင် ရင်းနှီး ကျွမ်းဝင်အောင် ကြိုးစားကြသည်။ အမျိုးသားသည် မိမိခံစားမှုကို ပွင့်လင်းစွာ ပြောဆိုနိုင်သော်လည်း အမျိုးသမီးသည် ခံစားမှုကို မျိုသိပ်ကာ အချိန်ယူ လေ့လာ စဉ်းစားဟန်ပြုကြသည်။ ရှေးက မြန်မာအမျိုးသမီးများသည် မိမိ၏ ချစ်မည့်သူကို

သုံးနှစ် သုံးမိုး အကဲခတ် လေ့လာသည်။ မိန်းကလေး၏ခံစားမှု မျှည့်ပုံကို “မိန်းမ ကြိုက်တော့ မျှော်လိုက်တာ၊ ယောက်ျားကြိုက်တော့ စိုက်စိုက်လာ” ဟူသော စကားက သက်သေပြလျက် ရှိပါသည်။ မိန်းကလေးများ၏ သဘာဝသည် မိမိချစ်သူအလာကို စောင့်မျှော်နေရုံသာ ဖြစ်သည်။ ယောက်ျားကလေးများကမူ မိမိချစ်သူရှိရာသို့ စိုက်စိုက် မတ်မတ် အရောက်သွားတတ်သည်။ ထိုအစဉ်အလာသည် မြန်မာ့လူမှုဓလေ့တွင် မြတ်နိုးဖွယ်ရာ ယဉ်ကျေးမှုတစ်ခုအဖြစ် ထိန်းသိမ်းသွားရမည် ဖြစ်သည်။

တစ်ဖန် မိန်းကလေးများသည် အရွယ်ကောင်းအချိန်တွင် မိမိအချစ်ကို တွေ့ရှိပါက အချိန်မဆွဲဘဲ အိမ်ထောင်ပြုသင့်ပါသည်။ ယောက်ျားလေးများကမူ မိမိ အချစ်ကို အရွယ်စောင့် စဉ်းစားစရာမလိုပေ။ ထိုသဘောသဘာဝကို “မိန်းမက နှမ်း၊ ယောက်ျားက ထန်း” ဟူသော စကားဖြင့် နှမ်းပင်သည် အပင်ကြီးလွယ်၊ အပင်ကျ လွယ်သကဲ့သို့ မိန်းမသည် အရွယ်ရောက်လျှင် အိုလွယ်သည်။ ထန်းပင်သည်လည်း အပင်ကြီးခဲ၊ အပင်ကျခဲသကဲ့သို့ ယောက်ျားသည် အရွယ်ရောက်လျှင် အရွယ်ကျ နှေးသည်။ ထို့ကြောင့် မိန်းမများသည် အချစ်တွင် မနှောင့်နှေးသင့်ဘဲ အရွယ် ကောင်းမှာ စဉ်းစားချင့်ချိန်နိုင်ပါသည်။ ယောက်ျားလေးများသည် အရွယ်ကောင်းတွင် စဉ်းစားချင့်ချိန်စရာ မလိုပါ။ ထိုသဘောသဘာဝသည် မြန်မာအမျိုးသမီးများအတွက် အထူးဂရုပြုသင့်စေရန် ပြောဆိုသည့်စကား ဖြစ်ပါသည်။

မိန်းကလေး၊ ယောက်ျားလေးများသည် တစ်ယောက်နှင့် တစ်ယောက် အနေ နီးစပ်လျှင်သော်လည်းကောင်း၊ တွေ့မြင်ခြင်း များလျှင်သော်လည်းကောင်း၊ ချစ်ကြိုက် ကြသည့်သဘာဝကို “မိန်းမ ယောက်ျား မြင်ဖန်များသော်၊ သနားချစ်ခင်စိတ်ကျွမ်းဝင်” ဟူသော စကားဖြင့် ပြောဆိုကြပါသည်။ မိန်းမ၊ ယောက်ျားတို့သည် တစ်ဦးကိုတစ်ဦး တွေ့ဖန်မြင်ဖန် များသောအခါ သနားချစ်ခင်စိတ်၊ ရင်းနှီးလိုစိတ်များ ဖြစ်ပေါ်လာ သည်။ မိန်းမဖြစ်စေ၊ ယောက်ျားဖြစ်စေ အချစ်တွင် သနားချစ်ဆိုသော အချစ်သည် ပေါ်လာနိုင်ပါသည်။ ထို့ပြင် မိမိကို စောင့်ရှောက်သည့် ပတ်ဝန်းကျင်ဖြစ်ပါက မိမိသည် အချစ်စစ် အချစ်မှန်ကို တွေ့နိုင်မည်ကို - “အိမ်နီးချင်းကောင်းမှ လင်ကောင်း ရသည်” ဟူသော စကားဖြင့် ဖော်ပြလေ့ရှိသည်။ အိမ်နီးချင်းကောင်းပါမှ လင်ကောင်း သားကောင်း ရနိုင်သည် ဆိုသကဲ့သို့ ပတ်ဝန်းကျင်မှ အထောက်အပံ့ကောင်း ရမှသာ အောင်မြင်တိုးတက်နိုင်သည်။ ထို့ကြောင့် လူမှုနယ်ပယ်တွင် အမျိုးသားနှင့် အမျိုး သမီးတို့၏ သဘောသဘာဝများကို အသုံးပြု၍ အချစ်ရေးကိစ္စနှင့် ပတ်သက်သည့် အကြောင်းများကို စကားပုံ ဆိုရိုးများဖြင့် တွင်ကျယ်စွာ ပြောဆိုကြပါသည်။

၂၂၃။ အမျိုးသားနှင့် အမျိုးသမီးတို့၏ အိမ်ထောင်ရေးနှင့်သက်ဆိုင်သော စကားပုံ ဆိုရိုး

အမျိုးသားနှင့် အမျိုးသမီးတို့၏ အိမ်ထောင်ရေးနှင့် သက်ဆိုင်သော စကားပုံ ဆိုရိုးများတွင် တွေ့ရှိရသော ယောက်ျား၊ မိန်းမ သဘောသဘာဝကို အခြေခံ၍ ဘာသာစကား ပြောဆိုခြင်း ဖြစ်ပါသည်။ မိန်းမ၊ ယောက်ျားများသည် အိမ်ထောင် မပြုမီဖြစ်စေ၊ ပြုပြီးဖြစ်စေ လေ့လာသင့်သော အဆိုအမိန့်များဖြစ်ကြောင်းကို -

“အကြင်ယောက်ျား၊ အကြင်မိန်းမတို့သည် အိမ်ထောင်ပြုခြင်း မပြုမီ လူ့လောကဘဝဇာတ်ခုံ၏ အဖြစ်သနစ်များ၊ အိမ်ထောင်ရေး ပြဿနာများ၊ အဆိုအမိန့်များ၊ ဆိုရိုးစကားများကို လေ့လာ တင်ပြအပ်ပေသည်။”

ဟူ၍ ဖော်ပြထားပါသည်။ အိမ်ထောင်ရေးသည် လူ့လောကတွင် အရေးကြီးပါသည်။ တစ်ကြိမ်မှားမိလျှင် နောင်ပြင်ရန် ခက်ခဲသောကြောင့် “အိမ်ထောင်ပြု၊ ဘုရားတည်၊ ဆေးမင်ရည် စုတ်ထိုး”^၂ ဟူသော စကားဖြင့် စဉ်းစားဆုံးဖြတ်ရန် သတိပေးလမ်းညွှန် ထားပါသည်။ ထိုကဲ့သို့သော အိမ်ထောင်ရေး သဘောသဘာဝကို အမျိုးသားနှင့် အမျိုးသမီး ဝေါဟာရများ အသုံးပြု၍ ပြောဆိုကြသည်။

အမျိုးသား ဝေါဟာရကို အသုံးပြု၍ အမျိုးသမီးများအတွက် ခံစားမှုကို ဖော်ပြသော စကားပုံ၊ ဆိုရိုးများလည်း ရှိပါသည်။ မြန်မာအမျိုးသမီးများသည် အိမ်ထောင်မပြုမီတွင် ကိုယ့်အမျိုးသားကို သေချာစွာ ရွေးချယ်ရပါမည်။ အဘယ် ကြောင့်ဆိုသော် ထိုသို့ရွေးချယ်ခြင်းမှာ “ဘူးကောင်းလျှင် စင်ခံ၊ လင်ကောင်းမှ စံရ” မည်ဖြစ်သည်။ ဘူးမျိုးကောင်းလျှင် စင်ခံရမည်အထိ အသီးများများ ရသကဲ့သို့ လင်ကောင်းသားကောင်းရလျှင် ချမ်းသာသုခ ခံစားရမည်။

လင်ယောက်ျား၏အရိပ်သည် မိန်းမသားအတွက် လုံခြုံမှု ရှိစေကြောင်း “လင်မရှိ မရေရာ၊ လင်မကောင်းက မထောင်းတာ” ဟု အိမ်ထောင်ရှင်အမျိုးသမီး တစ်ဦးအဖို့ အိမ်ထောင်ဖက်ခင်ပွန်း လင်မကောင်းပါက အကြောင်းမဟုတ်၊ လင်မရှိ တော့မှသာ မရေမရာ မျက်နှာငယ်စရာ ဖြစ်ပေမည်။ လင်မရှိ၍ လူဘုံအလယ် မျက်နှာငယ်ရသည်ထက်စာလျှင် အားမကိုးရပေမဲ့ ယောက်ျားရှိနေသည်က တော်သေး ကြောင်း ဆိုထားပါသည်။

^၁ တင်အောင်အေး၊ ဒေါက်တာ၊ ၁၉၉၇၊ ၈၂။

^၂ မြန်မာဆိုရိုးစကား၊ ၂၀၁၁၊ ၂၉၉။

ထို့အပြင် မိမိချစ်သော လင်ယောက်ျားကလွဲ၍ အခြားအမျိုးသားအပေါ် စိတ်မယိုင် သစ္စာစောင့်ထိန်းကြောင်း၊ ခင်ပွန်းအပေါ် ထားရှိသည့် ချစ်မေတ္တာကို “မုန့်သာ ဝေစားနိုင်သည်။ လင်ကို မဝေငှနိုင်” ဟု မုန့်ကို အခြားလူနှင့် ခွဲဝေမျှတ စားနိုင်သော်လည်း လင်ကိုမူ အခြားမိန်းမနှင့် မဝေမျှနိုင်ကြောင်း ခိုင်ခိုင်မာမာ ဆိုခဲ့သည်။ “ကိုယ့်လင်ကလွဲ၊ ဖွဲ့နှင့်ဆန်ကွဲ” ဟူ၍လည်း ကိုယ့်ခင်ပွန်းကိုယ့်အပေါ် ချစ်မေတ္တာထားနိုင်ရန် မိန်းမမာယာလေးဖြင့် သံယောဇဉ်ကြိုး ချည်နှောင်ထားသည်။ မြန်မာအမျိုးသမီးများ၏ အိမ်ထောင်ရေးတွင် သစ္စာစောင့်သိမှုကို ဖော်ပြနေပါသည်။

တစ်ဖန် အမျိုးသမီး ဝေါဟာရကို အသုံးပြု၍ အမျိုးသားများ၏ ခံစားမှုကို ဖော်ပြသော စကားပုံ ဆိုရိုးများလည်း ရှိပါသည်။ အချို့ အမျိုးသားတို့သည် မိမိ၏ ဇနီးသည် ချစ်မြတ်နိုးလွန်း၍ သဝန်တိုတတ်ကြပါသည်။ အခြားအမျိုးသားတို့ မထိဝံ့၊ မကြည့်ဝံ့အောင် “မယားထိ ဓားကြည့်” ဟု မယားဖြစ်သူကို ထိပါးစော်ကားလျှင် လင်ဖြစ်သူ ဒေါသ မထိန်းချုပ်နိုင် ဖြစ်တတ်သည်။ အမျိုးသမီးများအတွက် ခင်ပွန်းသည်က တန်ဖိုးထားကြောင်း သိရသည့်အတွက် ဘဝအမောပြေနိုင်ပါသည်။ ထိုသို့ အမျိုးသမီးများကို တန်ဖိုးထားသကဲ့သို့ မိမိ၏ဇနီးသည် မိမိကို ရိုသေ ကြောက်ရွံ့ လေးစားစေချင်သည်မှာလည်း အမျိုးသားများ ဖြစ်ပါသည်။ မိမိအပေါ် ကြောက်ရွံ့ရိုသေ ချစ်ခင်လာအောင် “မယားနေစ ကြောင်သေမှ” ဟူသော စကားသည် ဇနီးသည်က ကြောက်ရွံ့ရိုသေအောင် အိမ်ထောင်ဦးတွင် ကြောင် အစရှိသော အိမ်မွေး တိရစ္ဆာန် တစ်ကောင်ကောင်အပေါ်၌ ရက်စက်မှု ပြုရသည်။ “မယားနှင့်နွား မသနားရ” ဟု မယားနှင့်နွားကို နေရာတကာတိုင်း၌ သနားမိလျှင် ရောင့်တက် တတ်သည်။ ဤစကားပုံ ဆိုရိုးများသည် မြန်မာ့လူမှုနယ်ပယ်၌ မြန်မာအမျိုးသား များ၏ အိမ်ထောင်ရေးသဘာဝကို ဖော်ပြပေးခြင်း ဖြစ်သည်။

အမျိုးသားနှင့် အမျိုးသမီးဝေါဟာရကို အသုံးပြု၍ ပြောဆိုသော စကားပုံ ဆိုရိုးများလည်း တွေ့ရှိရသည်။ အမျိုးသား၊ အမျိုးသမီး၏ဘဝတွင် အိမ်ထောင်ရေး သည် အလွန်အရေးကြီးပါသည်။ အမျိုးသမီးများသည် အိမ်ထောင်ပြုပြီးသည်နှင့် မိမိ၏ချစ်ခင်ပွန်းအပေါ် သစ္စာရှိပြီး မယားဝတ္တရား ငါးပါးနှင့်အညီ အိမ်ထောင် ထိန်းသိမ်းကြသည်။ သားသမီးနှင့် လင်ယောက်ျားကို ချစ်မြတ်နိုး အလေးထား ကြောင်း “သားကိုသခင်၊ လင်ကိုဘုရား” ဟူသော ဆိုရိုးစကားက သက်သေပြုနေ ပါသည်။ ထို့ပြင် ခင်ပွန်းသည်နှင့် ဇနီးသည် အရာရာတွင် နားလည်မှုရှိရန် လိုအပ်ပါ သည်။ အိမ်ထောင်သည်ဘဝတွင် ဥစ္စာပစ္စည်းသည် နှစ်ဦးလုံးနှင့် သက်ဆိုင်ပါသည်။ ထိုဥစ္စာပစ္စည်းများကို ခင်ပွန်းသည်ကလည်း ဇနီးမသိဘဲ အခြားသူကို ပေးခွင့် မရှိသကဲ့သို့ ဇနီးသည်ကလည်း ခင်ပွန်းမသိဘဲ အခြားသူကို ပေးခွင့်မရှိပါ။

သို့ရာတွင် ခင်ပွန်းသည်က “မယားသခင်၊ လင်သားစိုးပိုင်” ဟု လင်သည်မယား၏ အရှင်သခင်ဖြစ်၍ လင်မယားပိုင်သော ဥစ္စာပစ္စည်းကို မယားမသိသော်လည်း လင်က ပေးပိုင်ခွင့် ရှိသည်။ ဤသို့လျှင် မြန်မာအမျိုးသမီးများသည် အိမ်ထောင်သည် ဘဝတွင် အမျိုးသားများအပေါ် တည်မှီနေခြင်း ဖြစ်သည်။

တစ်ခါတစ်ရံတွင် လင်မယားသဘာဝအရ ရန်ဖြစ်တတ်ပုံကို “လင်နှင့်မယား လျှာနှင့်သွား” ဟု လျှာနှင့်သွားသည် အနေနီးသဖြင့် အခန့်မသင့်လျှင် ကိုက်မိတတ် သကဲ့သို့ လင်နှင့်မယားသည်လည်း စိတ်သဘောချင်း မတိုက်ဆိုင်သည့်အခါတွင် ရန်ဖြစ်တတ်ကြသည်။ ဤသည်ကိုပင် “လင်မယားချစ်တော့ ရန်ဖြစ်” ဟူ၍ တစ်ဦး နှင့်တစ်ဦး ချစ်ခင်သော လင်မယားပင်လျှင် တစ်ခါတစ်ရံ ရန်ဖြစ်တတ်ကြသည်။ ဤသည်မှာ မြန်မာလူမျိုးတို့ အိမ်ထောင်ရေးသဘောသဘာဝများကို ဖော်ပြပေးခြင်း ဖြစ်သည်။

ခြုံငုံသုံးသပ်ချက်

မြန်မာဘာသာစကားတွင် ရှိနေသည့် စကားပုံ၊ ဆိုရိုးများကို ပညာရှင် တို့သည် နယ်ပယ်တစ်ခုဖြင့် လေ့လာဖော်ထုတ်ကြသည်။ အမျိုးသားနှင့် အမျိုးသမီး ဝေါဟာရဆိုင်ရာ အသုံးပြုပြောဆိုခြင်းသည် ဘာသာစကားတွင် ပါဝင်သည့် အမျိုးသား၊ အမျိုးသမီးတို့၏ သဘောသဘာဝကို လူမှုအခြေပြတစ်ခုမှနေ၍ လေ့လာ ဖော်ထုတ်ကြည့်ခြင်း ဖြစ်ပါသည်။ ဘာသာစကားသည် လူမှုထင်ဟပ်ချက် တစ်ခု ဖြစ်သည်။ အမျိုးသားနှင့် အမျိုးသမီးတို့၏ သဘောသဘာဝ ကွဲပြားမှုသည် ဘာသာ ဗေဒ ဆိုင်ရာ ကွဲပြားမှုများကို ဖြစ်ပေါ်စေနိုင်ပါသည်။ လူမှုအဖွဲ့အစည်း တစ်ခုတွင် မိန်းမနှင့် ယောက်ျား သဘောသဘာဝအရ ဘာသာစကားကွဲပြားမှုသည် ဘာသာဗေဒ ဆိုင်ရာ ကွဲပြားမှုများကို ဖြစ်ပေါ်စေနိုင်ပါသည်။ လူမှုအဖွဲ့အစည်းတစ်ခုတွင် မိန်းမနှင့် ယောက်ျားသဘာဝသည် လူမှုဆိုင်ရာအခြေအနေတွင် ကွဲပြားစွာရှိပြီး ၎င်းကွဲပြားသည့် လူမှုအခြေအနေနှင့် အပြုအမူပုံစံများသည် ဘာသာစကားပေါ်တွင် ရိုးစင်းစွာ ထင်ဟပ် နေပါသည်။ လူ့အဖွဲ့အစည်းက ဘာသာစကားအပေါ် ထားရှိသည့် သဘောထားသည် ဘာသာစကားကို လူမှုသင်္ကေတ တစ်ရပ်အဖြစ် အသုံးပြုရန်ပင် ဖြစ်ပါသည်။ ထို့ကြောင့် မြန်မာဘာသာစကားရှိ စကားပုံ၊ ဆိုရိုးများတွင် အမျိုးသားနှင့် အမျိုးသမီး သဘောသဘာဝကို ဘာသာစကားဖြင့် ခွဲခြား၍ လေ့လာဖော်ထုတ် ကြည့်ခြင်းဖြင့် မြန်မာဘာသာစကားရှိ စကားပုံ ဆိုရိုးများသည် ဘာသာစကားတွင် အရေးပါကြောင်း လေ့လာတွေ့ရှိနိုင်ပါသည်။

နိဂုံး

ဤစာတမ်းသည် မြန်မာ့လူ့ဘောင်တွင် ကျင်လည်နေသော ယောက်ျား၊ မိန်းမ၏ သဘော သဘာဝများ၊ ပုံရိပ်များကို မှန်းဆနိုင်ပါသည်။ စကားပုံ၊ ဆိုရိုးများသည် အနာဂတ်၏ အမျိုးကောင်းသား၊ အမျိုးကောင်းသမီးများအတွက် ရှေးလူများ၏ ဆိုဆုံးမမှု၊ လမ်းညွှန်မှုများ ဖြစ်သည်။ ထို့ပြင် ရှေးလူကြီးများ၏ ပညာဉာဏ်ကြီးမားမှုနှင့် မြန်မာ့လေ့ထုံးစံကို လေးစားမြတ်နိုးစေလိုသော စေတနာကို တွေ့ရှိရပါသည်။ ထို့ကြောင့် အမျိုးသားနှင့် အမျိုးသမီးဆိုင်ရာ မြန်မာစကားပုံ ဆိုရိုးများ အသုံးပြုပြောဆိုသည့် ဘာသာစကားကို ထုတ်ဖော်ခြင်းသည် မြန်မာဘာသာစကား၏ ဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်မှုများ၊ မြန်မာလူမျိုးတို့၏ ဉာဏ်ရည် ဉာဏ်သွေး မြင့်မားသော လူမျိုးများဖြစ်ကြောင်း ဖော်ပြနိုင်ပါသည်။

ကျမ်းကိုးစာရင်း

မြန်မာဘာသာ

တင်အောင်အေး၊ ဒေါက်တာ။ (၁၉၉၇)။ ကဝိလက္ခဏာရေးရာအဖွင့်။ ရန်ကုန် တက္ကသိုလ်၊ ဂျီအီစီ ပညာရေးသမဝါယမလီမိတက်။

မဟာရဋ္ဌသာရ၊ ရှင်။ (၁၃၂၇)။ စတုစမ္မသာရကိုးခန်းပျို့။ ရန်ကုန်၊ မြန်မာနိုင်ငံ ဗုဒ္ဓသာသနာအဖွဲ့ ပုံနှိပ်တိုက်။

မြန်မာစာအဖွဲ့။ (၁၉၉၉)။ ခရီးဆောင်မြန်မာအဘိဓာန်။ ရန်ကုန်၊ ဥက္ကာကျော် ပုံနှိပ်တိုက်။

မြန်မာစာအဖွဲ့။ (၂၀၀၅)။ မြန်မာသဒ္ဒါ။ ပထမအကြိမ်။ ရန်ကုန်။

မြန်မာစာအဖွဲ့။ (၂၀၀၁)။ မြန်မာစကားပုံ။ ဆဋ္ဌမအကြိမ်။ နေပြည်တော်။

မြန်မာစာအဖွဲ့။ (၂၀၀၁)။ မြန်မာဆိုရိုးစကား ။ နေပြည်တော်။

အောင်မြင့်ဦး၊ ဒေါက်တာ။ (၂၀၀၃)။ လူမှုဘာသာဗေဒမိတ်ဆက် ။ ပထမအကြိမ်။ ရန်ကုန်၊ ပညာတန်ဆောင်ပုံနှိပ်တိုက်။

ကြ၊ကြ၊မြင့်၊ ဒေါက်တာ။ (၂၀၁၂)။ မြန်မာစကားပုံနှင့် ဆိုရိုးစကားများတွင် ထင်ဟပ်နေသော မြန်မာအမျိုးသမီးများ၏ပုံရိပ် ။ မြန်မာအမျိုးသမီးများနေ့ အထိမ်းအမှတ် အသိပညာပေး စာတမ်းဖတ်ပွဲ။ ထားဝယ်တက္ကသိုလ်။ တနင်္သာရီတိုင်းဒေသကြီး။

အင်္ဂလိပ်ဘာသာ

Leech, Geoffrey. (1974). Semantics. Harmand Sworth; Penguin Book Ltd.